

Bisztray Ádám
FEHÉR MADEIRABLÚZ

És ketten vagyunk,
bizony csak ketten még,
egy tavon kelünk át,
nyári tavon
vas-ágú felhő alatt.
Tengerrengés dob
tarajára minket
a iátékhajóval,
szőlők, erdők,
nagy messzi
hegyek százzrácú szoknyája ring,
sirály száll, esik,
fuldoklik
szélben, fölcsapó vízben.
A mélység légüres,
még fönt vagyunk,
kezed,
karmos-kedves bilincs
pattan csuklómra,
mintha megfogva segíthetnék.
Zuhanunk,
együtt zuhanunk,
szemed fölém úszik,
arcomban
lucskos, fehér madeirablúz.

EGYIK ABLAKOMBAN

Egyik ablakomban hagytál
virágzó kökényágot,
másikban sárga sisakvirágot,
látassák messziről
fellobbant három nap,
mikor Pannonia hordott tenyerén,
s a délután Napban fürdő sarokszoba,
hol hozzám gömbölyödve alszol
és ébredsz a csönd madaraival,
s ez a kicsi rése megnyílt időnek
csak ez a miénk,

együtt fülelünk a sötétben,
szíved ütése hangosabb,
ahogy szorosan bújunk össze,
én pedig hálálkodom magamban,
te választottál ki engem erősnek,
viharban hittel bírónak,
aki megvéd,
holott minden erő csak tőled van,
mint aranyvesszőtől a kelő Nap,
Mindig is csak te szerettél engem.

Galambosi László

VACOGVA LENG SEBZETT ÉNEK

Tarisznyázol, öregember?
Isten-váró türelemmel
ballagok a csillagsárga
hajnal elé, hol rózsákra
ömlik a fény, akár patak
földig érő ágak alatt.

Fordul a Nap fönn a hegyen:
kőre ülve emlékezem
holt apámra, holt anyámra.
Olyanok, mint magasságba
tárulkozó ezüstfenyők:
kaptatók közt megérkezők.

Hozzám lépve beszélgetnek,
aztán lassan tovább mennek;
hallom őket s visszavárom:
lobognak a láthatáron.
Fázó bokrok köhécselnek:
zúzmaráson könnyörögnek.

Isten-váró türelemmel
öregszem, mint annyi ember.
Szárnyam jégben, hállok hóban:
fuldokolva kóboroltam.
Láng haldokol körülöttem.
Nem szállhatok, fehér ködben

téli tüzek elenyésznek.
Vacogva leng sebzett ének.
Vihar ugar, sziklák hullnak:
csontot törve széthasadnak.
Nem tud többé melegedni
vénült vérem: fagy dermedti.
Vénült vérem fagy dermedti.